

ling for alle de Forretninger, som det Offentlige overdrager dem, og at det ikke er nok, naar den cerede Minister siger, at han støtter sig paa Billighed. Sager man den Ret fra Procuratorerne, som man har stillet op som Betaling for deres Forpligtelse, saa forekommer det mig, at det Offentlige heller ikke længere kan fordrø Pligtarbejde af dem gratis. Den Forandring, Landsthinget har foretaget i Udfastet, angaar det Spørgsmaal, om en bestiftet Sagfører har Ret til at oppebære en større Betaling end den, der af det Offentlige tilkendes ham, altsaa i Korthed, om en bestiftet Sagfører maa tage Betaling af sin Part. I Ministerens Forslag, som det kom til Landsthinget, opstilledes som Hovedregel et Forbud mod en saadan Betaling, men der tilføies en Undtagelse, og den indtræder, naar en Sagfører efter Anmodning af en Part lader sig bestikke udenfor sin Lour. Altsaa, naar en Sagfører faar en Bestikkelse efter Lour, efter Omgang med sine Kolleger, saa maa han ikke tage nogen Betaling udover den, der tilkendes ham. Overtager han derimod Sagen efter Aftale med sine Kolleger, maa han ikke tage nogen Betaling, uden den, der tilkendes ham. Overtager han derimod Sagen efter Aftale med Parten og udenfor sin Lour, maatte han efter det oprindelige Forslag enes med sin Part om særskilt Betaling. I Landsthinget har man derimod indskrænket denne Udgang til Betaling, idet man har gjort Undtagelsen afhængig af Justitsministeriets Tilladelse, og saaledes fastsætter Lovforslaget i den Stikkelse, hvori det ligger for her i Thinget, at den bestiftede Sagfører kun maa tage Betaling privat, hvis det billiges af Justitsministeriet. Jeg for mit Bedkommende tror, at Sagførerne i og for sig kunne være vel tjente dermed. Dersom det bliver staaende, som Landsthinget har vedtaget, saa vil jeg for mit personlige Bedkommende blive fri for mange bestiftede Sager, og det vil være mig meget kjær. De Medlemmer af Thinget, som ikke have personligt Kjendskab til Sagførernes Forretninger, vide ikke, hvor ofte en Sagfører bliver forulempet med Anmodninger om at overtage en befalet Sag, og det sker i Almindelighed under den Forudbetaling, at der ikke følger anden Betaling paa end den, det Offentlige tilkender. Ved Overretten kan man paa den Maade føre meget store Sager og have et overordentligt Arbejde uden at faae en Dre i Salær, og det er ikke blot i civile Sager, men jeg har f. Ex. for nylig, eller i alt Fald for et Aarstid siden, tilbragt 8 Dage med at bearbejde en Justitsfog, og det Salær, som blev mig tilkændt, var naturligtvis ikke mere end 30 Kr., og af min Part, som Intet tilbød, forlangte jeg Intet. Det er det, som kommer ud af den Stilling, hvori man nu er. Men skal man sættes under Justitsministeriets Tilsyn, hvis der tilhydes Noget, saa vil jeg sige Nei til den Slags Beggjæring, og vil aldrig mere lade mig

bestikke, naar jeg ikke er nødt dertil. Det er min Betragtning af denne Paragraf. Jeg tror, at de, der tage Stæde ved denne Bestemmelse, ere Parterne. Men man skal lægge Mærke til, at der nu er en Del flere Sager under offentlig Procesmaade, end der har været forhen, og det er Sager, som meget ofte angaa betydelige Værdier, nemlig Næringsfager. Den Bestemmelse, at al Paatale af uberettiget Næringsbrug skal ske i Stikkelse af offentlige Politifager, medfører, at en stor Mængde Sager, der før vare private, nu ere blevne offentlige, og det er Sager, som der er mange af, under hvilke der ofte er beslaglagt betydelige Værdier, og hvis Udfald ofte afgjør, om den Paagjældende kan vedblive at drive en vis Forretning. Naar den Bestemmelse, som Landsthinget har vedtaget, bliver endelig Lov, ville de Parter, som have den Slags Sager eller andre betydelige Sager, i Almindelighed være nødt til ligefrem at antage en Sagfører uden at kunne faae Noget bestikket, thi den Sagfører, de forlange, vil sige til dem: Jeg lader mig ikke bestikke, men jeg vil møde for Dem som privat antaget Sagfører, og da ville de allerfleste Parter gaa ind derpaa. Det er det, jeg vil sige til de Klienter i den Slags Sager, som søge mig. Smidkætid, saaledes som Lovforslaget blev fremlagt af Ministeren i det andet Thing, anser jeg det ikke for egentlig at gaa de Tiltalte for nær, og jeg skulde tro, at det vilde være en Fordel for Publikum, for den store Mængde, som kan komme under offentlig Tiltale, om Forslaget bliver ført tilbage i den Stikkelse, hvori Ministeren havde ønsket det vedtaget; — dette var nu om, hvad der staar i Lovforslaget. Men jeg vil derefter tillade mig at tale Noget om, hvad der ikke staar deri. Det er jo bekendt nok og har ogsaa været omtalt i Landsthinget, at en bestiftet Sagfører maa gjøre mange Udlæg i de Sager, som det er ham paa-lagt at føre; men de Færreste undtagen Sagførere vide, at disse Udlæg blive ofte ikke betalte, dels af den Grund, at de Parter, som have fri Sagfører, i Almindelighed faae en fri Sagførelse, fordi de ingen Penge have til at føre Proces for, og de ere altsaa ikke i Stand til at betale Udlægene, dels fordi de søge at knude ud, om de end kunne betale, og en Sagfører vil ikke have den Uleilighed for en ringe Forbringings Skyld at begynde et Sagsmaal mod en Part. Saaledes er det gaaet mig og mangfoldige af mine Kolleger. Det er til Exempel Tilfældet, naar man bliver bestikket til at erhverve en Eiendomsdom, en Mortifikationsdom, naar man faar en Sag, hvor der er Dokumenter i fremmede Sprog, der skulle oversættes, eller Situationskort at optage. I alle disse og mulig flere andre Tilfælde er Sagføreren nødt til at gjøre Forbud. Vel har jeg set en Dommer tale i Landsthinget om, at en Sagfører kunde lade være at begynde paa en befalet Sag, indtil han havde faaet sine Udlæg betalte forud. Det